

[Bjørn Poulsen]

Der har været stillet spørgsmål om, hvad det obligatoriske medlemskab betyder, for der står ikke nærmere, hvad det er. Det har jeg heller ikke villet definere, for skal det være alle landbrug, hvor der er landbrugspligt? Det er jeg ikke sikker på det skal være. Der er måske nok nogle, jeg ikke vil have ind under det her. Vi syntes, det var noget, landbrugsudvalget skulle være med til. Vi kan sagtens lave et forslag, der er fuldt færdigt, med alle de retningslinjer, der skal være, og så skal der laves 37 ændringsforslag bagefter. Jeg ved ikke, hvor fornuftigt det er. Dette er et oplæg til en diskussion om disse ting, et oplæg, som vi gerne ser udmøntet i en eller anden vedtagelse på et senere tidspunkt.

Ministeren rejste spørgsmålet – det er jo det obligatoriske spørgsmål, lige så snart der tales om solidaritet mellem landmændene –: hvad med dem, der har investeret i vandingsanlæg, og alle dem, der virkelig har drænet og alt det andet dyre? Skal de også bare betale på lige fod med andre? Selvfølgelig skal de det. De kan lige så vel som alle andre blive ramt, f.eks. i deres stald af Aujeszzkys syge. Jeg vil gerne se den landmand, der kan klare en nedslagting af 100 søer, uden at han i de næste mange år kommer til at stå med nogle økonomiske problemer, der er meget store.

Det er ikke så længe siden, at hr. Collet fra det konservative folkeparti rejste spørgsmålet: hvad gør vi med Aujeszzkys syge? Jeg forstod hr. Collet således, at dér måtte staten gå ind. Der har vi det igen. Hver gang problemet bliver for stort, ja, så må staten træde til. Det er det, vi gerne vil prøve på at undgå i fremtiden.

Man har spurgt, hvad det skal koste. Jeg vil sige, at det er op til folkettingen. Hvis man skal betale ca. 1.000 kr. i gennemsnit – det er noget lignende det, der lå i beredskabsplanen – så bliver det 100 mill. kr. om året plus 25 pct. oveni. Det er jo et forholdsvis nemt regnestykke. Vil man have 200 mill. kr. om året, så er det omkring 2.000 kr. i gennemsnit. Jeg taler om gennemsnitstal. Det er klart, der bliver forskel, alt efter hvad det er for en ejendom. Økonomien i det er i hvert fald ikke noget, der vælter noget læs nogle steder, men det er til gengæld en økonomi, der giver en forsikring om, at man kan modstå nogle ting, der sker i fremtiden.

Inden for arbejderbevægelsen har vi vidst længe, hvilken værdi der ligger heri. Ikke fordi jeg skal give det liberale erhvervsliv gode råd, men det er jo somme tider, man kan lære noget af den anden side også, og landbruget burde i hvert fald for længe siden have forstået, hvad det er, det drejer sig om.

Jeg skal takke hr. Stavard for de meget positive ord. Jeg er glad for, at hr. Stavard har forstået, hvorfor vi har gjort det så upræcist. Det har jeg tidligere omtalt.

Hr. Collet var inde på, at man ikke bryder sig meget om midlerne. Jeg har lige fortalt hr. Collet, hvad jeg synes om ideen om at bede staten om at træde til ved Aujeszzkys syge o.lign. Det her er et forsøg på at lave en forsikringsordning, som den enkelte landmand får råd til at være med i. Der er ikke et forsikringsselskab på denne jord, der går ind i dette her med en forsikringspræmie, som landmanden kan betale, det ved vi alle, så der er ingen grund til overhovedet at begynde at spekulere på, hvorvidt et privat forsikringsselskab vil gå ind i det her.

Spørgsmålet om afgrænsningerne på de forskellige områder har jeg været inde på.

Hr. Collet har naturligvis igen gentaget dette med, at landbruget skal være et selvhjulpent erhverv, det skal være sådan, at det kan stå imod. Jeg synes, eksemplet med en nedslagting af de 100 søer eller de 200 søer er noget, der siger noget om, at det kan altså heller ikke lade sig gøre. Det kan lade sig gøre hos de enkelte landmænd, der er så velkonsoliderede, som hr. Steen Folke tror de fleste af dem er, men dem er der altså ikke så forfærdelig mange af, hr. Steen Folke. Jeg skal indrømme, at der er nogle, der er meget velkonsoliderede. Der er også andre, der har en gældsprocent, som ville få hr. Steen Folke til at ryste på både hænder og hoved og hele molevitten, hvis han havde den i sin dagligdag. Efter min mening er det naturligvis et liberalt erhverv, men det er altså mennesker, der arbejder, og det er mennesker, der gør en indsats på den ene og den anden måde.

Det kunne være sjovt i den forbindelse at stille hr. Steen Folke det spørgsmål: hvis det nu var åndelsbønder alle sammen, hvad så? Var det så i orden?

Hr. Henrik Toft mente, at vi skulle have støttet høsttabsordningen. Jeg vil nu nok sige, at så skulle hr. Henrik Toft være kommet med en ordning, der havde været noget bed-